

1. Bölüm

Mayıs ayında bir sabah Stanislavya hükümeti aşağıdaki beyanatı verdi:

Başkan Joseph Djinko dün gece tutuklandı. Sorgulama sırasında, yaptığı kırk yedi adet yolsuzluğu itiraf etti. Stanislavya Ordusu ve Hava Kuvvetleri Başkomutanı Albay Zinfandel, ülkenin kontrolünü ele aldığını ilan etti.

Bu beyanat oldukça kısa, hatta biraz da sıkıcı görünebilir, ama dünya çapında hayret verici sonuçlar doğurdu.

Beyaz Saray'da, Amerikan Başkanı'nın kırmızı telefonu çaldı.

Elysée Sarayı'nda, Fransız Cumhurbaşkanı'nın masasındaki mavi düğme yanıp sönmeye başladı.

Downing Caddesi No:10'da, bir danışman İngiltere Başbakanı'nın kulağına havadisleri fısıldadı.

Rudolph Gardens, No:23 Kensington, Londra SW7'de, Gabriel Raffifi adında uzun boylu, yakışıklı bir adam, alt

kattaki karısının yanına koşup, “Çabuk sevgilim, çocukları al! Hemen gitmemiz gerek!” dedi.

Eşi neler olduğunu sorduğunda, Gabriel Raffifi, “Başkan Djinko tutuklandı ve Albay Zinfandel ülkenin kontrolünü ele geçirdi,” dedi.

“Aman Tanrım,” dedi Bayan Raffifi. Daha fazla soru sorması gerekmiyordu. Hemen ayağa fırladı ve evin içinde koşuşturarak çocuklarına seslendi. “Max? Natascha? Natascha! Max! Neredesiniz?”

Eğer daha önce Stanislavya diye bir yer duymadıysan, bunu dert etmene gerek yok. Buranın adını zaten çoğu kimse bilmez.

Stanislavya, Doğu Avrupa ile Rusya'nın birleştiği yerde, küçük ve dağlık bir ülkedir. Tarihi karışık ve genelde tatsızdır. Ülke yüzyıllarca, kendi isteklerini zavallı halka dayatmaya çalışan diktatörler tarafından yönetildi. Stanislavya nihayet bundan elli yıl önce, bağımsızlığına kavuştu. Stanislavya halkı, Stanislavca adında bir dil konuşur. Stanislavya dışında yaşamış çok az insan bu dili bilir. Eğer bu dili öğrenmeye karar verseydin, gramerini ve sözcüklerini öğrenmek için hayatının çok uzun yıllarını bu işe adanman gerekirdi. Fiillerinin çoğu düzensizdir. Deyimlerin çoğu hiçbir şey ifade etmez. Sözlüğü, başka herhangi bir dile çevirmenin neredeyse imkânsız olduğu sözcüklerle doludur.

“Grk” da bu sözcüklerden biri. Dilimizde tam olarak “grk” anlamına gelen tek bir sözcük yoktur. Çevirmek için en az üç sözcük kullanmalısın; hatta belki daha da fazla.

Doğrudan çevirmek gerekirse “grk,” hem cesur hem cömert hem de sersem demektir. Örneğin “grk” sözcüğünü, soylu ama oldukça anlamsız bir hizmet için hayatını kaybeden bir savaşçıyı anlatmak için kullanabilirsin.

Natascha Raffifi'nin anne babası ona küçük bir köpek yavrusu verdiğinde, Natascha köpeğin çok cesur, çok cömert ve birazcık da sersem olduğunu düşünmüş, o yüzden de ona “Grk” adını vermişti.

2. Bölüm

Timothy Malt her akşamüstü okuldan çıkıp aynı yoldan yürüyerek eve dönerdi.

Her akşamüstü eve vardığında, içeri kendi anahtarıyla girerdi. Buzdolabından bir şişe portakal suyu alır ve bir bardağa doldururdu. Teneke kutudan üç tane bisküvi alır, salona koşar ve kocaman yumuşak kanepeye otururdu. Sonra, annesi veya babası ofisten gelene kadar bilgisayar oyunları oynardı.

O gün bir şeyler farklıydı. Tim bir köpek bulmuştu.

Aslına bakılırsa, köpek Tim'i bulmuştu.

Tim, okuldaki uzun öğleden sonralarında, öğretmenin monoton sesini duymazdan gelip bilgisayarını hayal ederdi. Okuldan sonra hızla eve döner, oyun oynayabilecekken ortalıkta oyalanmayı hiç istemezdi.

O gün Tim eve her zamankinden daha aceleyle dönüyordu, çünkü iki aylık harçlığını biriktirip yeni bir oyun almıştı. Bu bir helikopter simülatörüydü. Aslında zaten üç tane helikopter simülatörü vardı, ama bu diğerlerinden çok daha gerçek gibiydi. Kutusunda yazılanlara göre, pilotlar bunu yeni bir helikopteri uçurmadan önce kullanıyorlardı.

Tim, geçen son birkaç gün içinde temel manevraların çoğunu kavramıştı. Helikopteri kaldırabiliyordu. Tarlaların üzerinden uabiliyordu. Kulelerin etrafında dönebiliyordu. şimdi de ilk savaş görevinden önce, en uzun ağaçlardan sakınarak ormanın içinde uçma alıştırması yapması gerekiyordu.

Tim yol boyunca aceleyle eve giderken, ormanda en iyi nasıl uabileceğini hayal etmeye çalışıyordu. Ellerini sanki kumanda kolunu tutuyormuş gibi sağa sola sallıyordu. Karşısına çıkabilecek tüm engelleri kafasında canlandırmaya çalıştı. Binaların boyunda ağaçlar. Dallardan sarkan sürüngenler. Ağaç gövdelerine saklanmış boa yılanları. Havada uçuşan papağanlar. Ağaçtan ağaca sıçrayan maymunlar. Ormanın engellerini kafasında canlandırmak için o kadar konsantre olmuştu ki, nereye gittiğini düşünmüyordu bile; derken kaldırımında duran bir yığına takıldı.

Yığın acıyla ciyakladı.

Tim yere düştü.

Düşerken Tim kendini korumak için kollarını uzattı. Böylece başı betona çarpmadı, ama dirsekleri çarptı. nce sağ. Sonra sol. at! ıtak! Acı inanılmazdı. “Offffff,” diye inledi. Dirseklerini tutup sessizce homurdanarak yuvarlandı. “Ah, ah, ah. Aahhh.”

Acı dolu birkaç saniyeden sonra, Tim yanağına yumuşak bir şeyin dokunduğunu hissetti. Yumuşak ve ıslak bir şey. Dirseklerinin zonklamasını unuttu ve gözlerini açtı.

Bir ift küçük kara göz ona bakıyordu. Minik bir dil yüzünü yaladı.

Tim yuvarlanıp oturdu.

Köpek kuyruğunu sallıyordu.

Boncuk gözlü küçük bir köpekti. Üzerinde kara benekleri olan beyaz tüyleri vardı ve metronom gibi salladığı kıpır kıpır bir kuyruğu.

Tim köpeği okşamak veya ona bir şeyler söylemek istedi, ama bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Anne babası deliye dönerdi. Annesi köpeklerden nefret ederdi. (Onlara alerjisi vardı.) Babası köpeklerden hiç hoşlanmazdı. (Çok fazla gürültü yapıyorlardı!) Tim'in anne babası, köpeklere asla dokunmaması gerektiğini söylerdi; tabii ki eğer kuduz, pire ya da tenya kapmak istemiyorsa.

Tim, bağırsaklarında dolanan bir tenya ya da giysilerinin içinde gezinen bir pire veya kanında bir kuduz mikrobu istemiyordu. O yüzden kalkıp gözlerini köpekten kaçırdı ve yolda yürümeye devam etti. Yürürken dirseklerini ovalıyordu. Canı hâlâ acıyordu.

Tim yolun sonuna geldiğinde bir şeyin onu takip ettiğini fark etti. Arkasını döndü. Köpek oradaydı. Tim, "Git buradan. Evine dön," dedi.

Köpek kuyruğunu salladı.

Tim, "Neden beni takip ediyorsun? Lütfen beni takip etmeyi keser misin?" dedi.

Köpek başını yana doğru eğip ona baktı.

Tim tırnaklarını yiyordu. Bunu düşünürken hep yapardı. Sonra derin bir nefes aldı ve bağırdı, "GİT BURADAN!"

Tim omuz silkti. "Tamam. Ne istiyorsan onu yap." Yolda yürümeye devam etti. İki adımda bir arkasını dönüp baktığında, köpeğin onu takip ettiğini görüyordu.

Tim on dakika sonra eve varmıştı. Anahtarı deliğine yerleştirep köpeğe baktı. “Neden hâlâ buradasın?”

Köpek yere yatıp başını patilerinin üzerine koydu ve Tim’e baktı.

Tim, köpeğin küçük kara gözlerine baktı ve tanıdığı bir ifade gördü. Üzüntü değildi. Yalnızlık değildi. Korku değildi. Tim, köpeğin küçük kara gözlerinde açlığı gördü.

Aklıma gelmişken, diye düşündü Tim, ben de acıktım.

Tim, köpeğin eve girmesine izin verirse neler olabileceğini kafasında canlandırmaya çalıştı. Kafasını salladı. Bunu düşünmeye değmezdi. Annesi o kadar sinirlenirdi ki, kollarını havada sallayarak ayaklarını yere vururdu. Babası o kadar sinirlenirdi ki, tek bir kelime bile söylemezdi, ama yüzü parlak kırmızıya döner ve gözleri de yuvalarından fırlayacakmış gibi görünürdü.

Tim’in anne babası sinirlenmeyi iyi beceriyorlardı. Yıllar içinde çok fazla pratik yapma şansları olmuştu.

Tim yerde duran küçük köpeğe baktı ve “Üzgünüm. Seni içeri alamam. Ama şimdi içeri girip sana biraz ekmek getireceğim. Tamam mı? Burada beklersen sana ekmek getireceğim. Anladın mı?” dedi.

Köpek Tim’e baktı ve sanki gözlerinden birini kırttı. Tim, garip bir şekilde köpeğin onun söylediklerini tam olarak anladığı hissine kapılmıştı.

“Güzel,” dedi Tim. “Ben ekmeği getireyim o zaman. Sen burada bekle.”

Tim anahtarı çevirdi ve kapıyı açtı. Tam o anda köpek sıçrayıp, Tim’in bacaklarının arasından içeri daldı.

“Hayır!” diye bağırdı Tim. “Hayır, hayır, hayır!”

Köpek umursamadı. Sadece koşmaya devam etti.

“Hayır, olamaz,” diye homurdandı Tim. “Annem beni öldürecek.” Hemen eve girdi ve kapıyı kapattı. Kabanını çıkardı ve sırt çantasını hole fırlattı. Sonra köpeği aramaya başladı. Anne babası gelmeden köpeği evden çıkarması gerektiğini biliyordu, yoksa başı belaya girecekti. Bağrılacak, kollar havada sallanacak, harçlıklar kesilecek, kapılar çarpılacak, yüzler kızaracak ve her şeyin sonunda Tim akşam yemeği yiyemeden yatağına yollanacaktı.

Tim, kafasını her gördüğü dolaba vurarak, çatı katından bodruma kadar her yatağın altına ve bir köpeğin saklanabileceği her yere baktı. Ama köpek hiçbir yerde yoktu.

Saatin tik-takları duyuluyordu. Tim, panikten titremeye başlamıştı. Anne babası yakında burada olacaklardı. Dolaptan bir dilim salam aldı ve evi tekrar aradı. Salamı önünde tutup sesleniyordu: “Bak köpekçik! Salam! Şirin köpekçik! Gel de salamı al!”

Ama köpek gözden kaybolmuştu.

Tim tekrar buzdolabının içine bakındı ve bir domuz pirzolası buldu. Bir elinde salam, bir elinde domuz pirzolası vardı. Evin içinde dolaşırken elindeki etleri sallıyor, bağıryor ve ıslık çalıyordu. Mutfak dolaplarını açtı ve pirzolayı dolapların içine doğru tuttu. “Bak köpekçik! Ne güzel bir pirzola!” Boş yatak odasında yere çömelip yatağın altına baktı ve salamı halının üzerine bıraktı. “Bak köpekçik! Harika bir salam!” Nereye giderse, elindeki salam ve pirzolayı sallayıp bağıryordu, “Ham, ham! Bedava yemek! Salam! Pirzola! Hadi gel al!”